

Тек што сам спознао како су страначки сецесионизам и сепаратизам иманентни искључиво странкама тзв. Друге Србије, тачније речено некадашњем “интересном конзорцијуму” званом ДОС, као гром из ведрa проби се, ових дана, посве (не)очекивана вест, како је некадашња ударна песница хашког Дон Кихота (читај Војислава Шешеља) и “вечити заменик председника СРС-а” Томислав Николић поднео, како се из садашње перспективе чини, неопозиву оставку на све своје страначке и скупштинске функције.

И заиста, ама баш ничег необичног не би било у том гесту “вечито другопласираног председничког кандидата”, да већ добру деценију и по у кулоарима политички мислеће Србије није негован и брижно одгајан култ о челичној, несаломивој и напросто недељивој структури пословично најјаче српске опозиционе странке. Челична воља, строга војничка хијерархија и тврдоглавост која често прелази у задртост, само су неки од епитета којима је, током ових постпетооктобарских година, чашћавано како уже руководство тако и шире чланство Српске радикалне странке. Ни симпатизери нису били поштеђени, наравно. С друге стране, свака “радикалска јединка” је (наглашавам) без разлике, стављана у калуп “нижег типа личности”, коју карактеришу такве физичке и психичке предиспозиције о којима је иначе опширно писао Ломброзо у својим делима, неуспешно настојећи да стручној и широј јавности наметне добро познату “теорију о рођеном злочинцу”. Ако већ Ломброзо није, неки наши политичко-медијски кругови, превасходно они реформског типа, су применом различитих (не)хуманих метода добрано успели у томе. Да, у наметању и устоличавању теорије о “непоправљивом радикалном злочинцу”. Али ето, чини се да ови турбулентни дани “радикалских преображаја” прете да једном за свагда сруше и све ове “истине” и “теорије” које су тако успешно паралеле српску политичку јавност свих ових година, а коване “радикалима у част”.

Без било какве намере и претензије да се бавим питањем оправданости разлога за овакав одлучни Николићев раскид са радикалском садашњошћу, а богами и прошлошћу, а донекле са резервом прихватајући верзије сервиране путем “наших” најутицајнијих електронских и писаних медија о “неурачунљивом аутократи из Шевенингена” који, ето, више није могао да поднесе све самосталнијег кума са другачијим политичким ставовима, покушаћу да укажем на неке чињенице које би могле, ако ништа друго, онда бар да баце другачије светло на позадину, по много чему симптоматичне, политичке “афере на релацији Николић – Шешељ”. А тиче се, пре свега, медијског ангажмана у “објективном” сагледавању овог, како је приказано, “искључиво интерног радикалског сукоба”. Као и неких нових, до ових дана, просто незамисливих симпатија на шароликој политичкој сцени Србије.

Тако, водећи, мање или више (про)режимски медији су у већ првој информацији о Николићевој оставци проблематично рапидно разделили улоге целата и жртве. Како то иначе чине искусни и “намазани” играчи покера. Управо је ту, аутору ових редова, нешто почело да заудара. Просто, експресно су лоцирана два супротстављена табора унутар СРС-а, (један добри и онај други зли) са готово нападном наклоношћу велике већине медија Томином табору (илити Тома + 19 посланика) и његовој политички “потресној” причи. У том смислу, не желећи да на било који начин минимизирам или релативизујем

шири социјални значај пројекта телевизије Б92, а који је усмерен на заштиту жена и деце од све распрострањенијег насиља у породици, никако не могу да се отнем утиску да се од самог почетка “ескалације сукоба” унутар СРС-а, изграђује једна специфична медијско-политичка “Сигурна кућа” за Николића, као уточиште од Шешељевог вишегодишњег унутарстраначког насиља и терора. Ипак, за мене је најинтересантније, а тиме и најиндикативније – ко све учествује у изградњи сигурне куће за Николића, и ко га храбри и бодри да у исту што пре уђе.

Ето, гле чуда, нико други до сви они који су га само још до пре месец – два поспрдно називали Томом гробаром, недоконаним Шешељом, вечитим губитником, предводником мрачних сила, ударном песницом оне Прве, ретроградне и умоболне Србије. Сви они који му никада нису могли опростити непримерену реченицу са митинга 23. фебруара 2003. године, а која гласи: “ Ако неко од вас у идућих месец или два види негде Зорана Ђинђића, реците му да је и Тито пред смрт имао проблема са ногом”. Да, баш они који који су правили “Инсајдер”, између осталог, и њему у част. Додуше, ништа мање ни они који су га са толиким жаром опљували и нападали са места које још увек (често не знам из ког разлога) називамо скупштинском говорницом.

И сви они ђутуре су данас пуни разумевања за Николићеву муку и бол. За његов коначни обрачун и разлаз са “тврдом, безнадежном и неизлечивом” радикалском струјом. Јер, Тома је (напрасно постао) паметан, рационалан политичар модерних схватања, који се једноставно више не уклапа у ту жабоквечину “Шешељевог радикалског гета”, слажу се данас сви горепоменути душебрижници као један у оцени. У невољи се познају прави пријатељи, нема шта! Али, поучени искуством да свако “пријатељство у политици” има своју цену, са правом се питамо која је то права цена или прави бекграунд напрасних симпатија и лавина мајчинског разумевања дела демократско – реформског политичког блока према до недавно омраженом радикалском заменику председника?

Друго, симптоматична је чињеница да је Николић и не раставши се људски са свим оним што га је везивало за матичну странку скоро две читаве деценије, кренуо да брже боље оснује свој посланички клуб под именом “Напред Србија”, не скривајући притом своје намере да у блиској будућности, па чак можда и у следећих месец дана, стане на чело једне нове (нео)радикалне странке. Уз напомену, да ни у ком случају не желим да оспоравам сву тежину и турбуленцију односа на релацији Николић – Тодоровић – Шешељ у последње време, не могу, а да не приметим да је Николићу, очито, већ помало досадило да га вечито ословљавају замеником председника, тј. да буде сигурна друга постава у радикалској екипи. Томина жеља да коначно “преузме ствар у своје руке” је, без сумње, имала значајан допринос приликом доношења одлуке о коначном фајрпенту са Тодоровићем, Радетом, Јовановићевом и осталима.

И на крају, кад год се дешавају политички разлази овог типа, не могу, а да се не сетим својевременог “случаја Банета Ивковића” и његовог одласка из тада још милошевићевског СРС-а. Позадину читавог тог случаја врло добро знамо. И убрзо нам је постало јасно да то није био само интерни сукоб, а да Ивковић није напустио социјалисте само и искључиво због различитих погледа на политику коју је странка мање или више успешно водила у то време. Несумњиво је да су и неки “трећи” помогли Ивковићу да донесе “праву” одлуку. Јер, и у српској политици је, као и у животу, за свађу и разлаз

Неки нови и дражи радикали

Пише: Вања Ј. Вученовић
среда, 10 септембар 2008 16:41

увек потребно двоје. Исправка – троје.